

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 1 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

SOLIDARITET MED VIETNAMSK FOLK

BOMBETERROREN: En utfordring til økt kamp mot USA-imperialismen

Verdens folk vender seg nå i avsky og protest mot USA's forbryterske krig i Vietnam. I år etter år har USA, - verdens største militærmakt, forsøkt å undertrykke et lite folk med noen av de mest brutale midler menneskehetens historie kjenner, og det vil ikke si lite.

Bakgrunnen ligger i USA-regjeringens fortvilede anstrengelser med å overkomme den krise den kapitalistiske utviklinga uvegerlig har kommet til. De amerikanske kapitalgrupper krever rett og slett militær ekspansjon og kontroll med råstoffer og arbeidskraft ut fra et stadig voksende behov for profitter. Den amerikanske statsmakt er i dag det mektigste senter for verdens kapitalmakt. USA-imperialismen er derfor det viktigste uttrykk for kapitalismens mest bestialske og rovgriske karakter, den er verdens folks fiende nr.1, og Vietnam og de øvrige indokinesiske land er i dag skueplassen for nettopp denne folkenes fiendes mest rabiate forsøk på å svinebinde nasjoner og arbeidende folk til sitt profitt- og utsugningssystem.

Det heltemodige vietnamesiske folk har imidlertid ikke latt seg kue.

Tross flere års håpløse forsøk på å holde i live en marionett-"regjering" i Saigon i Sør-Vietnam, som skulle være et skalkeskjul for den amerikanske kolonialismen og krigsterror fra opptil 600 000 velutrustede amerikanske hærstyrker mot folkets krav på nasjonal, sosial og økonomisk frigjøring, er ikke det vietnamesiske folkets motstandskraft svekket. Etterhvert er de mest bestialske og krigsforbryterske metoder tatt i bruk. "Passiviseringsplaner" og "strategiske" landsbyer, - beryktede betegnelser på likeså beryktede politiske planer av nedverdiggende karakter, er søkt gjennomført med bestialsk terror. My-lai-affæren er en som er kjent som et mønster for amerikanernes "krigføring" i Sør-Vietnam. Men FNL med hele folkets støtte har vist å kunne reise folket til seierrik motstandskamp. Størstedelen av landets territorium er likevel frigjorte områder hvor folket sjøl bak og i en krigsfront allerede nå bygger en ny framtid. PRR er i dag folkets reelle politiske regjering. Den demokratiske Republikken Vietnam i nord har stått broderlig skulder ved skulder med sine landsmenn i sør. Bombeterror

Resultatet av B 52 flyenes bombing av boligområder i Haiphong.

av hittil historisk uerfart omfang fra USA-imperialistene har vært svaret. Men Nord-Vietnams folk, fast sammensveiset med folket i sør, har holdt stand og kjemper med bemerkelsesverdige resultater mot bombeflyarmadenes forbryterske angrep.

Den amerikanske president Nixon, som vi og alle fredselskende folk i dag bare bør betegne som krigsforbryteren og folkebedrageren Nixon, blei presset av verdens folks (også det amerikanske) økende motstand mot fortsatt krigersk undertrykkelse av Vietnams folk til å love å inngå fredsavtale med DRV og PRR. Ved forhandlingsbordet opptrådte han som en bedrager. Hans bedrageri, med å love undertegning av avtalen 20/10-72 og deretter lage krumspring for utsettelse p.g.a. bagatellmessige små "avklaringer" av "delspørsmål", var først og fremst rettet mot den amerikanske opinion for å vinne presidentvalget. Men han unnså seg heller ikke for å hykle overfor en hel verden når han i dag er avslørt.

Forts.s. 4

PENDLEREN

Voksne mennesker husker godt at store og små åndshovdinger her i landet raste mot det de kalte "flukten fra landsbygda". Ungdommen sviktet sin historiske oppgave - forlot fedrenejorda

og drar til byen - til løsaktighet og forderv.

Det er heldigvis lenge siden vi hørte slikt. Realitetene gikk smått om senn opp for skrivebordsmenneskene også.

En gruppe arbeidere forlot ikke hjembygda for godt. De bor i sin hjembygd, men arbeider i et sentrum - i Oslo, i Bergen, i Stavanger ----- Etterhvert har de fått merkelappen pendlere.

Pendlere har vi hatt i mange år. Lenge før siste krig førte en rekke arbeidere en slik tilværelse. Dengang var de imidlertid få - så få at de ikke var noe samfunnsproblem, men for den enkelte var det ille - verre enn idag.

En av dagens pendlerveteraner fortalte at hans far også hadde pendlet. Han var dengang avhengig av tog og bussruter. "Jeg kan ikke huske", fortalte han: "at far spiste sammen med oss om julekvelden noengang. Han kom først hjem ved 1-2 tida om natta. Vi unger måtte legge oss, men mor satt naturligvis oppe. Juledag var vi tidlig oppe og snuste i vesker og poser - fremmede, gode lukter." En fornemmet nesten Prøyssen i bakgrunnen.

Den enkelte pendler har det sikkert lettere idag på mange måter, men de utgjør etterhvert en liten arme. Arbeidsmulighetene på landsbygda er små - arbeidsføre mennesker må ut.

Forts.s. 6

LO-ledelsen og arbeideren

Et nytt eksempel på hulheten i LO-ledelsens krav om "solidaritet" for seg.

Skal arbeidere som i dag mere enn noen trenger en faglig organisasjon til forsvar for en av de mest grunnleggende rettigheter arbeidsfolk føler for - retten til arbeid - tåle det mest hårreisende hykleri?

I høst er en rekke sørlandsbedrifter gått til oppsigelser av arbeidere. De svarer ikke lenger til bankenes og finansherrenes økende profittkrav. De har vel øynet mere lukrativ forretning annet steds. Noen få kapitalisters interesser går fram for alt. At hele distrikter og kommuner bare ved innskrenkninger får skyhøye direkte økonomiske tap og store problemer kommer ikke med i beregningen når avgjørelsene tas. Heller ikke samfunnsinteresser. Vi spør: Hvem bygde landet for hvem under 25 års arbeiderpartiregjering? Hva har folket igjen av råderett over hva som er skapt?

Kjell Hovden

Sjøl i tilfellet "Vindholmen" - Båtservice, Arendal, hvor den nesten helstatlige bedrift Horten Verft opprinnelig skulle overta bedriften og kunne drive den ihvertfall forretningsmessig fullt forsvarlig, gjorde regnskapets nakne tall, som viste ennå bedre profitt i en annen sektor, utslaget. Horten Verfts styre fikk vel et hårfint større profitttilbud annet sted - Vindholmen måtte gå dukken - 103 arbeidere oppsagt i et distrikt fra før av hardt rammet av arbeidsløshet.

- "Styreavslaget fra Horten om kjøp av Vindholmen kom som et sjokk på de ansatte og på en rekke sentrale organer som trodde salg på det nærmeste var klart," sier Jern- og Metallarbeideren (organ for Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund).

Horten Verfts styre ga følgende redegjørelse for avslaget: "Styret ved A.s Horten verft har besluttet at bedriften ikke kommer til å overta Båtservice Verft A.s, afdeling Vindholmen, Arendal. Etter en inngående vurdering er styret kommet til at

Vindholmens produksjonsanlegg ikke i tilstrekkelig grad tilfredsstiller Horten Verfts behov. Horten Verft er imidlertid fortsatt interessert i å engasjere stålarbeidere ved bedriften i Horten".

Men så kommer en interessant sak i tillegg som vi tillater oss å sakse fra samme nr. av jernarbeidernes fagblad, og dette burde sjokkere noen og enhver som fremdeles har visse illusjoner om LO som kamporganisasjon.

Tor Aspengren:

Vedtakene er skuffende

LO-formann
Tor Aspengren
er styremedlem i
Horten Verft og

har vært stemt
for overtakelse
av Vindholmen.
Han kunne på
grunn av en be-
gravelse ikke

delta i styre
møtet onsdag.
— Jeg synes
vedtaket var

skuffende, både
fordi jeg hadde
tro på at Vind-
holmen ville bli
en verdifull til-
vekst til Horten
Verft og fordi jeg
var sikker på at
styret kom til å
gjøre vedtak om
overtakelse.

Er det meningen at vi skal svelge dette uten videre?

Tror noen at dette styremøtet nødvendigvis måtte gjøre (eller gjorde!) noe vedtak uten at alle styremedlemmene var informert om det mulige resultat? Særlig LO's formann i en slik sak?

Skal vi tro at møtet ikke ville vente de få timene Aspengren av akseptable grunner måtte ha forfall?

VI KALLER DETTE TASKENSPILLERI, Aspengren!

Ikke „Felleskap“ på Romatraktatens grunn, men sosialis- men vil tjene arbeidsfolkets samfunnsinteresser.

Det er jo ganske morsomt at Mansholt konstaterer offentlig at EEC er en vellykt kapitalistisk organisasjon - så sant, så sant. Det var også Marshallhjelpen, som er dens faderlige opphav.

Det kan se ut som han har fått bondeanger, eller kanskje er han faktisk kommet til fornuft? Det var som kjent Mansholt som først lanserte planen om organiseringa av "det grønne Europa", en plan som gikk ut på å likvidere alle små- og mindre bruk og samle jordeiendommene i store "rasjonelle" bruksenheter, inspirert av den kollektiviseringa i jordbruket som nettopp foregikk i Den Tyske Demokratiske Republik da Mansholt først lanserte planen, og som vakte en voldsom protest i vest, især i Vest-Tyskland, der hetsen og skrekkpropagandaen antok uhyrlige dimensjoner.

Man kan vel si at EEC er en karrikatur, et vrengebilde av den sosialistiske planøkonomi - som jo nå er blitt et vrengebilde også i Sovjetunionen ser det ut til. Og det er helt naturlig, for begge "planene" står jo på hodet, og må bli satt ned på beina, om de skal "funksjere" som det heter. Arbeidskraften, arbeiderne, på jorda og i bedriftene, som skaper verdien, må overta hennholdsvis jorda og bedriftene og beholde merverdien til felles beste. De som i dag tilvender seg merverdien, profitten, uten noen annen "fortjeneste eller verdighet" enn at de har tilranet seg produksjonsmidlene, deriblant jorda, må også bli med og produsere merverdien, de må "ned på jorda", i bokstavelig forstand.

Et europeisk fellesmarked dominert av multinasjonale industri-, handels- og bankforetak som er langt mektigere økonomisk enn regjeringene eller den lokale administrasjon i de landa der de har sine filialer og rekrutterer sin arbeidskraft og installerer sine bedrifter, vil kunne - og måtte - se helt bort fra alt som demokrati heter (det betyr som kjent folkestyre) og i stedet innføre rent oligarki=pengestyre eller finansvelde. President Roosevelt d.y. advarte i sin tid mot denne utviklingen. Når privat pengemakt blir så sterk, sa han, at den kan påtvinge regjeringen sin politikk, da er det i egentlig forstand fascisme. Og han la til: I våre dage vokser det fram en privat (penge)makt som er uten sidestykke hittil i historien.

Men grunnlaget for denne makten er og blir arbeidet, m.a.o. utbytting av arbeiderklassen som skaper den merverdi finanskapitalen er bygget opp av. Uten denne merverdien, som Marx påviste var et gratisarbeid arbeiderne utførte ut over det de ble betalt for, ville det ikke eksistere noen finans- eller monopolkapital, ja ingen kapital i egentlig forstand, overhodet, bare penger, et byttemiddel.

"Det som karakteriserer den borgerlige politiske økonomi", skriver Marx, "er at den betrakter den kapitalistiske samfunnsorden som absolutt og definitiv og ikke som en overgangsfase i den historiske utviklingen". Denne utviklingen vil utvilsomt, etter å ha passert et høydepunkt i kapital og profittakkumulasjon - som vi nærmer oss med raske skritt - tvinges tilbake - eller fram - til en enkel form for administrasjon av folkets krefter og behov som står i forhold til hverandre, slik det skjer i dag i Kinas kommuner f.eks. Bare på den måten vil menneskene kunne avskaffe dette perverse samfunnssystemet som er basert på noen privilegerte menneskers utbytting av andre mennesker. Bare på den måten kan menneskene igjen få oversikt og kontroll over sin tilværelse og ikke risikere å bli råstoff eller kanonføde for interesser som så absolutt ikke er deres.

Line Dedichen.

Menneskene som andre av naturens "produkter" trives som rotfaste, når de får vokse seg sammen med naturen omkring dem som selvfølgelig influerer på naturen inne i dem og former dem.

"Kjenner du landet, kjenner du folket", heter det i et norsk dikt. Menneskene må ha tid til å synke inntrykkene fra de er ganske små og framover i livet. Det gir dem balanse og trygghet. Og den tryggheten at "her hører de hjemme" er vesentlig, at de har rett og hevd på hjem og arbeidsplass. Det at menneskene i dag er blitt en gjenstand, en ting, en maskin eller del av en maskin som kan settes inn hvor som helst han eller hun kan gjøre nytte, er ødeleggende for menneskesinnet, for tanker og følelser, som blir overfladiske - likeglade.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863 - Kampen, Oslo 5.

Postgiro: 206842.

Redaksjon:

Einar Berg

Esther Bergerud

Line Dedichen

Egil Engeland

Gunvor Heggelund

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Ansvarlig: K. Hovden.

Hvorfor ei ny avis?

Hermed presenterer vi det første nr. av avisa "den røde ARBEIDEREN". Vi har ikke satt oss som mål å greie ei fullgod arbeideravis på kort sikt, men for oss som skal arbeide den fram er dette et viktig steg.

Kommunistisk Arbeiderforbund som nylig blei dannet er ingen stor organisasjon, våre erfaringer med avisarbeid er også mangelfulle og vår økonomi ikke større enn våre egne krefter rekker. Vi har imidlertid politisk vilje og er bestemt på å lære, og bare vi konsekvent står på arbeiderklassens side og kjemper for den, vet vi at vår sak er rettferdig og at vi vil kunne lykkes. Vår oppgave skal være å tjene arbeiderklassen i dens daglige kamp mot økende utbytting og den vilkårlighet som dagens kapitalisme utsetter arbeidsfolket for, men framfor alt skal avisa bidra til å samle arbeiderne om deres politiske hovedoppgave, å nedkjempe borgerskapets diktatur og opprette proletariats diktatur, dvs. det sosialistiske samfunn fritt for utbytting og vilkårlighet, slik at folkets produktivkrefter kan tjene folkets velferd. Marxisme-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, vårt politiske grunnlag, skal være rettesnoren for vårt arbeid. "den røde ARBEIDEREN" skal være både en opprører og en organisator."

Hvorfor ei ny avis? Er det ikke nok aviser og tidsskrifter også på "venstresida" i arbeiderbevegelsen? Er det ikke til og med flere med "marxist-leninistisk" etikette? Ærlige norske arbeidere som ser fram til en enhetlig sosialistisk front for arbeiderklassens politiske framstøt, spør seg sikkert om dette er et nytt eksempel på splittelse og sekterisme, om vi ved å etablere Kommunistisk Arbeiderforbund og utgi denne nye avisa også bidrar til ytterligere splittelse og oppløsning av arbeiderklassens politiske kamp.

Vi erkjenner fullt ut at dannelsen av Kommunistisk Arbeiderforbund og utgivelsen av ei ny arbeideravis har sitt umiddelbare utspring i splittelse av arbeiderbevegelsen og tilhørende politiske grupperinger. "den røde ARBEIDEREN" kommer ut mens krisa i arbeiderbevegelsen nærmest er total. Samtidig vet vi at arbeidere over hele landet ser fram til samling av kreftene.

Men på hvilket grunnlag? Alt for mange går direkte kapitalistenes ærend når de søker å "samle" arbeiderne ved å avvåpne dem, rense ut de revolusjonære, underslå deres politiske rolle og binde dem til lønnsarbeid på kapitalens vilkår. Dette skjer gjennom "samarbeidsavtaler", sentraldirigerte, dikterte, flerårige "tariffavtaler", antistreiklover, Hovedavtalens bestemmelser om "arbeidsfred i perioden" og arbeidsrettens bøter og straff for arbeidere og tillitsmenn som slåss for rimelige kår. Alt dette viser denne "samlinga"s mål og mening.

Enhet på disse vilkår er vi svorne fiender av. Derfor bekjemper vi sosialdemokratiet, DNA og LO-ledelsen som er eksponenter for denne "enheten". Hvilke "rettigheter" har i dag jernarbeiderne i Grimstad og Langesund eller tekstilarbeiderne på Dale når ikke kapitalistene har bruk for dem til å skape profitt? Hva enten det borgerlige samfunn administreres av en DNA-regjering, av Korvalds "anti-EEC"-regjering, eller Høyres utslørte reaksjonære bande av storborgere, vil det ikke kunne by arbeiderne annet enn "håp om at de skal få tilvist arbeid annet steds" under samme usikre vilkår. Inntil kapitalen, på grunn av konjunkturerne finner ut at den kan få 1/4 % mer avkastning enda et annet sted, da blir også den siste arbeidsplassen "unyttig for samfunnet".

Bare en resolutt, samlet arbeiderfront som kan reise en revolusjonær makt og anvende den på tvers av det borgerlige samfunns spilleregler, kan greie å forsvare sine arbeidsplasser. Flere ganger i norsk arbeiderbevegelses historie har en slik rød arbeiderfront kunnet spille en avgjørende rolle - og alltid ved den etablerte enheten på klassekampens grunn. Når det kom tilbakeslag, var det nettopp fordi det lyktes borgerskapet å infiltrere og passivisere den og "samle" den omkring "samarbeidsparoler" og reformistiske illusjoner. Mens kommunister som søkte å organisere arbeiderne til å befeste sine posisjoner med den sosialistiske revolusjon som målsetting, blei trakassert og forsøkt isolert.

I de seinere år har det vist seg at arbeiderne har greid å vinne store seire for sine økonomiske krav ved å organisere kamper og aksjoner gjennom streikekomiteer på arbeidsplassene som resolutt har skåret igjennom det faglige byråkratiet og det borgerlige lovverket.

Men sjøl denne kampen kan ikke gi annet enn midlertidig sikring av levevilkår og politiske rettigheter om den ikke samtidig underlegges en langsiktig strategi for direkte avskaffelse av det kapitalistiske system. Kampens innhold må bli revolusjonært, - den revolusjonære organisasjon og ledelse er til sjunde og sist arbeiderklassens redskap for endelig frigjøring. Derfor må all arbeiderorganisering ta mål av seg til særskilt å rekruttere den revolusjonære kjerne: kommunistene.

Når vi har tatt initiativet til å organisere oss og utgi denne avisa, er det nettopp for å bidra til gjenreising av en rød arbeiderfront som kan bekjempe kapitalens framstøt, slik at arbeiderklassen igjen kan komme på frammarsj. Vi bade vil og skal dommes av arbeiderne ettersom vi tjener denne målsettinga.

Vi mener å stå i samsvar med den seierrike internasjonale revolusjonære kommunistiske bevegelsen i verden og bygger på de velprøvde erfaringer som marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning representerer. Men vi krever ingen umiddelbar tillit hos arbeidsfolket bare ved å kalle oss "marxist-leninister". Alt for mange småborgerlige og for arbeiderklassen totalt uinteressante bevegelser pynter seg med denne tittelen.

Hverken flirting med "folkelig språk" (med mange a-ender) eller andre tricks fra "M-l'ere's" og andres side kan borge for arbeiderklassens tillit.

Bare når det teoretiske grunnsyn som marxismen-leninismen representerer blir grepet av arbeiderklassen, blir den til en materiell kraft - når de arbeidende masser tilegner den som sin egen.

Vi ser det som vår hovedoppgave å bringe den vitenskapelige sosialismens grunnsyn ut til arbeiderne og deres organiserte bevegelse. "den røde ARBEIDEREN" vil søke å tjene denne oppgaven, ikke bare ved å belyse den bestående sosiale og økonomiske urettferdighet, men også ved å peke på veien fram til avskaffelsen av utbyttersamfunnet og dermed til å forandre verden til beste for folkenes framtid.

"den røde ARBEIDEREN" holder det kommunistiske samfunnet fram som det langsiktige målet, ikke som en utopisk drøm, men som et realistisk mål for folkets arbeid og kamp.

Sico Mansholts blåmandag:

EF: En suksess for kapitalismen

Dette var Sico Mansholts beskrivelse av det han som sosialdemokrat har arbeidet med de siste 10 år i Europa.

- Jeg slutter i EF fordi det er min følelse at det er uråd å få gjort noe effektivt for mitt samfunnssyn innenfor rammen av EF. Denne organisasjonen er blitt en suksess for den kapitalismen som jeg selv ser som en stor fare.

- Verken EF-kommisjonen i Brussel eller regjeringene kontrollerer det kapitalistiske Europa. De ansvarlige i de enkelte land står nå med hatten i handa foran sjefene i de multinasjonale selskapene.

Hvordan skulle nordmennene få inntrykk av at EF var et ideal, når vi på 15 år ikke har greid å vise våre opprinnelige medlemmer at Europa er noe levende og sant, sa Europa-kommisjonens formann Sico Mansholt i et sensasjonelt intervju med den franske politiske skribenten Roger Priore i det franske økonomi-tidsskriftet Expansion, da han trådte av i høst.

Bedre sent enn aldri å komme til fornuft, er vår kommentar. Men vi tror ikke på noen liknende "omvendelse" av våre hjemlige høyresosialdemokrater - det er bare artig når det en sjelden gang skjer.

solidaritet....

Svindleren Nixon vil aldri kunne tilgis hverken av Vietnams folk eller av verdens arbeidende folk i det hele. Opptrappinga av bombinga over Nord-Vietnam i desember avslørte hans taskespilleri.

For det norske arbeidende folk har de siste ukers begivenheter ytterligere understreket følgende:

Det arbeidende folk i Norge må forsterke kampen mot alle politiske krefter i Norge som fortsatt vil bygge landets politiske framtid på militærallianse med USA.

Den norske arbeiderklasse står i diametralt motsetningsforhold til de politiske interesser som ligger bak USA's undertrykkelsespolitikk i verden overhodet.

Tortur og terror utført av amerikanske soldater og deres lakeier.

Nixons militære mål: Sykehus i Hanoi.

Det viktigste i dag er ikke å uttrykke en forøvrig berettiget "beklagelse" eller "forferdelse" over krigshandlinger i Indo-Kina. Det som nå står fast er følgende: Fordømmelse av USAs brutale folkemord og undertrykkelseskrig mot det heltemodige indokinesiske folk som fører en rettferdig krig mot undertrykkerne.

I dag er det øyeblikkelige krav til USA-regjeringa:

Øyeblikkelig og endelig bombestans!

Undertegning av den utarbeidede fredsavtale uten flere krumspring! Militær tilbaketrekking fra Indo-Kina!

Det arbeidende folk i Norge må videre sette i verk politiske aksjoner med følgende ubetingede fremste paroler:

NORGE UT AV NATO

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN

FULL SEIER TIL FNL - STØTT PRR.

Kjell Hovden

TO OPPGAVER - SAMME SAK

Reising av en kjempende enhetsfront av alle arbeidere mot kapitalistisk utbytting.

Grunnlegging av et virkelig kommunistisk arbeiderparti i Norge.

Samtidig som Kommunistisk Arbeiderforbund i sin formålsparagraf klart slår fast i første setning at vi "vil arbeide for å virkeliggjøre et kommunistisk parti som arbeiderklassens redskap i kampen for gjennomføringa av sosialismen i Norge", har forbundet også i sitt arbeidsprogram tatt fram oppgaven allerede nå å propagere for en antikapitalistisk enhetsfront av alle arbeidere.

Vi har ingen illusjoner om at et kommunistisk parti så å si av seg sjøl vil oppstå og utvikles av en enhetsfront av alle arbeidere uansett hvor hardt den kjemper mot kapitalistisk utbytting, - men de to oppgaver utelukker ikke hverandre, - de vil tvertimot utfylle hverandre.

Å kjempe for enhet i arbeiderklassen på arbeidernes vilkår er vår plikt, men det betyr ikke at vi på opportunistisk vis underkaster oss ukritisk enhver "strømning eller tilfeldig "bevegelse" i massene uten å analysere disses opphav og objektive målsetting.

Enhet i arbeiderbevegelsen på klassekampens grunn er vår parole. - På den bakgrunn har vi lagt fram forslag om en arbeidernes antikapitalistiske enhetsfront på et begrenset aksjonsgrunnlag. Det inneholder et program som bare omfatter de grunnleggende saker som det i dag virkelig kan oppnås en slagkraftig enhet på, slik at arbeidsfolks dagsaktuelle krav i størst mulig utstrekning kan realiseres. Dette gjør vi for å tjene det brennende behov det arbeidende folk i Norge i dag feler for en slik kampenhet.

Men vi er de første til å hevde at på lengre sikt vil enhetsfrontens kampprogram ikke engang være tilstrekkelig til å forhindre den kriseutvikling som kapitalismen etterhvert vil påføre det norske samfunn. Sjøl om vi lojalt vil tjene enhetsfrontens program vil vi derfor utrettelig propagandere for nødvendigheten av å organisere kampen med henblikk på den sosialistiske revolusjon og proletariats diktatur.

Vår parole om enhet i fagbevegelsen på klassekampens grunn betyr ikke at vi nærer noen illusjoner om å "erobre" LO-apparatet for arbeidernes sak, - dertil er LO for knyttet til kapitalismens system og klassestatens funksjon.

Vår linje må i dag være: Enhetlig organisering på grunnplanen i bedriftsklubber og lokale fagforeninger i opprør mot såvel LO-ledelsens klassesamarbeidspolitik som mot forsøk på å anvende organisasjonslinjene til å stanse arbeidernes organiserte kamp for sine interesser.

Å kjempe for fagorganisert enhet på klassekampens grunn tilsier også at kommunistene anviser særskilt organisasjon i for eks. "ulovlige" streiker utenfor fagorganisasjonslinjene slik som de direkte valgte streikekomiteer for å beherske den nød-

vendige illegale kampform.

Ettersom klassekampen skjerpes og de "legale" fagforeninger innelåses i det borgerlige rettsvesens kontroll kreves det mere og mere at arbeiderne hurtig kan skifte de organiserte kampformasjoner og opprette slik kommunikasjon som kan unndras eller forsvares mot borgerstatens kontroll og infiltrasjon. Fagforeningene kan ikke oppfylle dette krav og kan derfor ikke ubetinget gjøres til kamporganisasjoner! Men vår linje må være å gjøre dem så langt som råd er til sikre støtter for arbeiderklassens kamp, og på dette vis vil de være viktige baser i den proletære antikapitalistiske enhetsfront.

Arbeiderfronten må evne å utnytte den rettferdige kamp som føres i alle lag av det arbeidende folk i Norge mot monopolkapitalismens framstøt i Norge og tilkjempe seg det hegemoni som kan gjøre en bred folkefront slagkraftig og antikapitalistisk. Folkets voksende motstand mot imperialismen, som utvikles ved den avsky USA-imperialismens bestialske krig mot Indokinas folk og verdensomspennende koloniale undertrykkelsespolitikk vekker, må knyttes til forståelsen for en antiimperialistisk front nær knyttet til og til støtte for arbeiderklassens politiske framstøt.

For å evne å analysere arbeiderklassens forbundsfeller i en slik front som tar utgangspunkt i betingelsene for klassekampen i Norge må arbeiderklassen ha en bevisst politisk ledelse, så må det kommunistiske parti være etablert og vunnet erfaring og tillit.

Da kan ikke bare en slagkraftig arbeiderfront skapes, men arbeiderklassen vil også kunne bli kjernekraften og den ledende i en virkelig folkefront som vil undergrave borgerskapet og imperialismens maktposisjon i Norge. Viktige betingelser for framstøt til en revolusjonær arbeidermakt med politisk hegemoni i Norge kan da skapes.

Men det avgjørende er om arbeiderklassen kan utnytte betingelsene for den sosialistiske revolusjon. Sjøl om skjerpinga av kampen og utviklinga av kapitalismens krise nok vil skape en revolusjonær situasjon vil dette i seg sjøl ikke være nok til å skape den revolusjonære kraft og organisasjon som kan knuse den borgerlige stat, bygge arbeiderklassens statsmakt og erstatte det kapitalistiske system med sosialismen.

Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse, - og uten det kommunistiske parti grunnlagt på marxismen-leninismen - Mao-Tsetungs tenkning, som nyter arbeiderklassens tillit slik at den evner å lede massene til revolusjon vil det ikke være mulig å avskaffe kapitalismen og gjennomføre sosialismen. Partiet vil være redskapet for opprettelsen av proletariatets diktatur - og dermed betingelsen for gjennomføringa av sosialismen.

Dette partiet "skapes" heller ikke som et umiddelbart resultat av kampen arbeiderklassen fører, men det herdes og utvikles etter sin fortjeneste under klassekampen.

Den objektive situasjonen for grunnlegginga av det kommunistiske parti i Norge er modnet kraftig de seinere år, det er marxist-leninistenes oppgave å virkeliggjøre den oppgaven historien setter på dagsorden.

Kapitalismens krise er utviklet raskt de seinere år og dette har vist seg klart også i Norge. Den monopolkapitalistiske utvikling har på den ene siden styrket borgerklassens statsmakt, men samtidig har den krevd oppgivelse av den nasjonale stat til fordel for den internasjonale monopolkapitals interesser av en "overnasjonal" statsmakt unndratt det "gamle" borgerlige parlamentariske system slik EEC-medlemskap står for. Den internasjonale kapitalistiske utvikling har presset det kapitalistiske marked også i Norge til å kompensere profittens synkende tendens med økt utbytting av det arbeidende folk.

Kriseutviklinga viser seg ikke minst ved de bedriftsnedleggelser som har funnet sted, med voksende forbitrelse fra arbeidere som p.g.a. eiernes snevre profittinteresser må se sine arbeidsplasser gå til grunne. Kapitaleierne som i større utstrekning representerer finanskapitalen og storbankene ser ofte bedre profitttrater i andre investeringer, ofte i slike "utviklingsland" som er diktet av kolonimakt og indre fascistisk diktatur.

Betingelsene for opprettholdelse av produksjonen (ofte rein utpressing av arbeiderne) er stadig hardere rasjonaliserings tiltak eller endog i tilfeller direkte nedsettelse av arbeidslønna som pris for sysselsetting.

Mot dette har arbeiderne gang på gang reist seg til aksjoner. Kampaktiviteten har økt på tross av manglende etablerte kamporganisasjoner. Erfaringen viser etterhvert den norske arbeider at han mangler en koordinerende politisk organisasjon som ikke bare kan virke som forbindelsesledd de fagorganiserte imellom i f.els. økonomiske streikekamper, - men kan følge opp og utvikle eller omforme de kamporganisasjoner som skapes spontant til permanente politiske sentra som kan videreføre kampen på det politiske plan.

Forståelsen av det kapitalistiske systems grelle virkelighet vokser, og dermed utvikles forståelsen for den sosialistiske revolusjon. Betingelsene for å gripe den vitenskapelige so-

sialismens teori vokser og dermed spørsmålet om arbeiderklassens revolusjonære politiske og organisatoriske lederskap.

Det som kreves allerede i dag er at de mest klassebevisste arbeidere som i dag forbereder og utvikler arbeidernes motstandskamp tilbys de teoretiske marxistiske studier som gjør dem til politisk bevisste arbeidere. De vil dermed bli istand til å knytte den kommunistiske politiske propaganda hos massene sammen med agitasjonen for den økonomiske kamp. Å legge tilrette marxistiske studiesirkler i industrien der hvor kampen nettopp forberedes er vår første oppgave, understøttet av almen propaganda for den praktiske politiske kamp og for organisering av marxist-leninistiske celler og grupper som baser for kampen.

I og med dannelsen av Kommunistisk Arbeiderforbund er det mulig å organisere de politiske grupper og celler som utvikles til et landsomfattende hele. Kommunistisk Arbeiderforbund vil så langt det evner søke å virke som sentral for propaganda, agitasjon og organisering i dette forberedelsesarbeid.

Videre vil Kommunistisk Arbeiderforbund søke å rekruttere arbeidere gjennom virksomheten og utvikle forbundets organisasjon på sine kommunistiske statutter og vedtekter. Den partibyggende organisasjon må bygges kraftig ut slik at vi kan trekke med arbeidere rundt hele landet i virksomheten.

Aktive arbeideres medlemskap, - marxismen-leninismen som rettesnor og proletær kontroll og hegemoni i alle ledende organer - må være betingelsen for at vi ikke bare har et arbeiderparti i navnet, - men den norske arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske parti.

Kjell Hovden

Forslag til punkter for Enhetsfrontens politiske plattform og kampoppgaver.

1. Å organisere arbeiderklassen i Norge i en faglig og politisk enhetsfront på klassekampens grunn til kamp mot kapitalen og den borgerlige statens utbyttingssystem og former.
2. Enhetsfront mot classesamarbeidet og kapitalens representanter i fagorganisasjonen og norsk arbeiderbevegelse.
 - Enhetlig kamp på tvers av de borgerlige tvangslover og faglige samarbeidsavtaler gjennom klassekampens praksis.
 - Front mot LO-ledelsens og fagbyråkratenes borgerlige parolle om "demokrati på arbeidsplassen". Enhet og demokrati i arbeiderklassen på klassekampens grunnlag.
3. Enhetsfront mot kapitalens og regjeringens pris-, skatte- og avgiftspolitik.
 - Fortsatt organisering og oppslutning om de industri- eller bransjevise politiske streiker mot dyrtida og regjeringens økonomiske politikk.
 - Solidarisk front med arbeiderklassens økonomiske streikekamper og aksjoner på arbeidsplassene i kamp mot dyrtid, lavtlønnsutvikling og kapitalens offensiv for reallønnsenkning.
 - Organiser solidariske streiker og streikestøtte-aksjoner på arbeidsplassene, for klassefeller i lønns- og/eller arbeidskamp.
 - Opprett permanente streikestøttekomiteer og fonds på bedriftene og i de faglige grunnorganisasjoner til støtte for egen eller andres streikeaksjoner.
4. Enhetsfront mot statens og monopolkapitalens nedbryting av distriktenes næringsgrunnlag og spekulasjon med norske arbeidsplasser.
 - Reis derfor enhetsfronten med arbeidere i kamp for sine arbeidsplasser og mot utviklingen av pendlervirksomheten.
 - Kamp mot all arbeiderfientlig rasjonalisering og arbeidssystemer som fremmer utviklingen av nedbrytende og helsefarlige arbeidsplasser.
 - Solidaritet med de eldre arbeideres kamp mot kapitalens bortrasjonalisering av sine arbeidsplasser og lønnsenkning.
5. Enhetsfront mot den økende korporativismen: Storkoalisjonen mellom staten/regjeringen - monopolkapitalen og LO-byråkratiet.
 - Felles front mot de samordnete lønnsoppgjørene, den tvungne lønnsnemnd og anti-streikelovene.
 - Bryt med LO-ledelsen - krev forbundsvise lønnsoppgjør - men stol først og fremst på egne krefter og mobiliser derfor lønnskampen fra det faglige grunnplan. Kjempekravene igjen - om nødvendig med streik.
 - Front mot regjeringens, arbeidsrettens og politiets inngripen i rettferdige arbeideraksjoner.
 - Vær på vakt mot politisk motiverte plassoppsigelser, svarte-

listing og trakassering av progressive arbeidere og tillitsmenn.

6. Reis enhetsfronten i de faglige grunnorganisasjoner.

- Bryt med LO-byråkratiets klasseforræderiske lederskap og linje i fagbevegelsen.
- Mobiliser de faglige grunnorganisasjoner som sterke støtter for de fagorganisertes interesser og enhetsfrontens kamp-program.
- Avslør LO-ledelsens og de faglige småpampers forsøk på å manipulere med rettfærdige krav gjennom klassesamarbeid med arbeids"give"ne".
- For faglig enhet på klassekampens grunn.

7. For arbeiderklassens enhet - nasjonalt som internasjonalt.

Solidaritet og enhet mellom hele verdens arbeiderklasse. Solidaritet med verdens undertrykte folk og nasjoner i kamp mot kapitalismen og verdensimperialismens rovgriske og krigsforbryteriske system og handlinger.

- Full solidaritet og støtte til de kjempende indokinesiske folk.

- Front mot verdens ledende imperialistiske makt USA.

- Norge ut av NATO.

- Front mot monopolkapitalen - den voksende militarisme og fascisme i vest-Europa.

8. Felles front på den proletariske enhetsfrontens grunnlag

mellom arbeidere, funksjonærer, fiskere, småbrukere, soldater, trygdede og ungdom under utdanning i kamp mot statens og storkapitalens ulike former for krise- og dyrtidsframstøt, dens folkefiendtlige strukturrasjonalisering, undergraving og sanering av distriktskommunenes arbeidsplasser, næringsgrunnlag og økonomi.

På lengre sikt vil enhetsfrontens kamp-program for skikkelige lønns- og arbeidsforhold og sikring av våre arbeidsplasser ikke kunne forhindre den kriseutvikling som kapitalismen etterhvert vil påføre det norske samfunn.

Kampen for dagskravene mot storkapitalen kan derfor ikke bare bli et defensivt forsvar for de rettigheter arbeiderklassen har tilkjempet seg; den må samtidig bli en offensiv kamp for arbeiderbevegelsens revolusjonære målsetting: SOSIALISMEN - grunnlagt på en virkelig arbeidermakt i Norge.

pendleren....

Rundt omkring finner en hele brakkebyer - fine, nye brakker og falleferdige brakker. Et og annet sted har arbeidsgiverne fått et glimt av medmenneskelighet og forsøkt å finne fram til forhold som kan minne om det en gjerne krever i vår tid - skikkelige garderobeforhold, dusj og fellesrom med TV og radio, men det er bare så sørgelig få. De fleste har bare flyttet skogskoia til byen uten å få med seg fra skogen, den friske lufta, friheten og den åpne naturen.

En og annen har skaffet seg sin egen hjulbrakke for å være sin egen herre og for å spare husleie. På den måten betaler de for tomteplass, strøm, vann osv. Andre får trukket sin husleie i lønna.

Hva slags tilværelse blir nå dette? Hele uka arbeider og bor de i et miljø med mange muligheter - kveldsskoler, teater, politisk virksomhet, film osv. Alt dette krever imidlertid et visst overskudd og la det være klart at de fleste pendlere er i tungt arbeid, tungt og ofte lite renslig. Når så de sanitære forhold er mangelfulle, at de selv lager sin mat, at de er fysisk slitne - så forstår en godt at virksomheten er begrenset.

Unge mennesker har mere overskudd og rekker naturligvis mere, men det er dyrt å gå ut i en by - dyrt å være med på noe. De fleste kan derfor ikke tillate seg dette.

Slik blir brakka et hjem hele uka. Noen har litt småtteri å stille med - en liten hobby - litt treskjæring eller småsnekring.

I et TV-program for ikke så svært lenge siden hevdet en pendler at mange av dem var villige til å gå vesentlig ned i inntekt om de kunne få et fast arbeid i nærheten av hjemmet. Dette er en uttalelse som kan forstås slik at fortjenesten er stor, men selv om fortjenesten er god - forholdsvis god, så kan ikke noen reduksjon utover de ekstraomkostninger pendlertilværelsen fører med seg, komme på tale. Det vil bety lavere levestandard for hele familien og her er det slett ikke mye å gå på.

Pendlernes brakkeliv.

Svært mange har et lite sted og en liten jordflekk i hjembygda. Det krever arbeid og omtanke som blir overlatt kona og familien. Det plager imidlertid arbeideren i brakka. I sommerhalvåret sitter han i byen og vet at mye er gjort hjemme. Han kjenner seg utenfor og hjelpeløs. Undersøkelser viser da også at både pendleren, kona og ungene blir psykisk nedslitte av denne livsformen.

Helgene er så korte. Han når ikke med alt - og framfor alt trenger han hvile. Fredagskvelden er god. Da er familien samlet. Da prøver en å ta igjen alt en ellers må unnvære, men etter en uke i tungt arbeid og med en lang reise i ryggen blir en så trøtt - - -.

Noen faglig eller annen foreningsvirksomhet er naturligvis vanskelig eller umulig. Mange verdifulle representanter i styre og stell har vært nødt til å si nei til slikt, selv om interessen er tilstede i fullt monn. Tida og kreftene strekker bare ikke til.

Han får med seg mat - middag for noen dager - pålegg. Det styrker kontakten med hjemmet. Siden går det med hermetikk, flek og pølser. Grønnsaker blir det lite og ingenting av. Noen er naturligvis flinke, men stort sett blir det et ensidig og mangelfullt kosthold.

Alt sliter. Typisk for hele situasjonen er at eldre pendlere ser fram til den dagen de kan få pensjon. De gleder seg til å bli gamle - - -.

Noen har organisert seg i en interesseorganisasjon, men denne er hverken stor nok eller sterk nok til å gå løs på selve problemet. Den har imidlertid fått utrettet en hel del - ordnet opp med skatteforhold og fått forandret kontortida på offentlige kontorer i typiske pendlerstrøk. Mange småting har en satt fingeren på og også fått forandret, men det er så langt, så langt fram.

I et samfunn som vårt er det selvsagt hverken vilje til eller interesse for å forandre denne situasjonen så lenge arbeiderne er villige til å la seg bruke av kapitalen. Et av Arbeiderpartiets store slagord er: Styring. Det er tydelig at denne styringen gjelder menneskene og ikke kapitalen. LO-ledelsen er taus eller bare laller. De andre borgerlige partiene er naturligvis svært fornøyd med utviklingen og ønsker ingen forandring. Litt press på arbeidsmarkedet er etter deres oppfatning bare sunt. Pene ord blir nok sagt ved festlige og mere høytidelige anledninger, men det er bare ord og aldri ment som noe annet.

En kan kanskje si at en ikke lager revolusjon på grunn av en liten gruppe i samfunnet, men et samfunn består av grupper, store og små, og pendlerne er ikke de eneste som blir misbrukt.

En løser heller ikke dette problemet med politiske slagord og store slag i lufta, men med bevisst kamp mot det systemet som byr arbeidsfolk slike forhold.

Einar Berg

Tvangsflytting av arbeidere

"Arbeidsplassene må sikres" var den argumentasjon som industriherrene og kapitalistene nyttet mest i sin iver etter å komme med i EEC. Den samme argumentasjon, som har stor gjennomslagskraft langt utover bedriftsherrenes og kapitalistenes rekke, nyttes også når bedrifter slås sammen og konserner "fusjonerer" som det så fint heter, eller når rasjonalisering iverksettes på bedrifts- eller samfunnsplanet. Det egentlige motivet er "Økt profitt - større kapitalavkastning", men å hevde dette ville være for kompromiterende for kapitalistene, derfor denne "omsorg" for arbeidernes ve og vel og bekymring for arbeidsplassene.

En risikerer neppe å ta feil ved å hevde at det er ønsket om økt profitt og større kapitalavkastning som er motivet for at to av de ledende industribedrifter i Oslo, Thune/Eureka og Elektrisk Bureau, i den nærmeste framtid vil flytte sin produksjon ut av Oslo. For Thune/Eurekas vedkommende er den offisielle begrunnelsen den at produksjonen vanskeligjøres ved at bedriften ligger på to adskilte industriområder - at bygningene er gamle og arealet for snaut og derfor ikke egnet for ekspansjon.

I forbindelse med flyttingen har bedriften kommet med endel tilbud. I samarbeid med boligbyggelaget i Lier vil bedriften få ca. 140 leiligheter til utdeling. Bedriften vil "hjelpe" til med lån inntil 80% av innskuddet. I tillegg vil arbeiderne bli gitt et rente- og avdragsfritt lån på kr. 5500. Betingelsen er imidlertid at vedkommende binder seg til å arbeide 10 år for bedriften. Slutten er for den tida må lånet i sin helhet betales tilbake. Arbeidere vi har snakket med anser ikke dette som noe annet enn en ytterligere slavebinding. Dessuten - hva er 5500 kr. i dag - er det spørsmål arbeiderne stiller. Tranbyfeltet, hvor bedriften skal flyttes, ligger 27 km fra Oslo. Dette vil i realiteten si at arbeidsdagen forlenges med en time. Bedriften har ikke kommet med noe tilbud om kompensasjon for den forlengede arbeidstida. Pipa skal fortsatt gå kl. 7 og kl. 16. Det vil si at en arbeider som eksempelvis bor på Bøler eller Grorud kanskje må stå opp ved firetida om morgenen og er han heldig kan han kanskje sette seg ved middagsbordet ved 6-7 tida om kvelden. For å kunne møte uthvilt på jobben dagen etter, noe bedriftsledelsen sikkert vil komme til å kreve, må han ha et visst minimum søvn og da skulle det være lett å regne ut disponibel tid for familie og personlige interesser. Det kommer neppe til å bli noe problem med fritidsbeskjefligelse. Det sier seg selv at dette blir en umenneskelig tilværelse og flytting blir i slike tilfelle en tvingende nødvendighet. Bedriftens ord om at det er en frivillig sak å flytte blir illusorisk.

Thune/Eureka har i alle år blitt regnet som en "sikker" arbeidsplass, og arbeiderne har innrettet sin tilværelse i tillit til det. Arbeiderne ved Thune, som i det vesentligste har vært fagutlært, har representert en meget verdifull arbeidskraft. Arbeidere vi har snakket med føler flyttingen som et svik og de begynner å betvile arbeidsplassens sikkerhet.

"Lokomotivproduksjonen er tilbuddt Sørumsand", sa en, mens andre vi har snakket med håper på fortsatt produksjon på Thune og at det blir bare produksjonen på Eureka som blir flyttet.

Spekulasjoner - ja vel - men tvilen og usikkerheten har gjort sitt inntog også på denne tidligere så sikre arbeidsplass.

En ting er i alle fall sikkert. Flytting betyr økte leveom-

kostninger. I forbindelse med flytteplanene har bedriften i samarbeid med tillitsmennene utarbeidet et spørreskjema. I følge-skrivet til dette spørreskjema heter det: "Alle ansatte vil ved flyttingen få tilbud om ansettelse i den nye bedrift" - videre - "Av hensyn til familieinteressene - spesielt for de familier som flytter til Lier - følger vedlagt en orientering om arbeidsmulighetene i Lier og tilleggende regioner". I følge dette vedlegget må det være rosenrøde tilstander i Lier og omegn. Foruten at det er stor etterspørsel etter arbeidskraft og mangel på arbeidskraft i de forskjellige næringer, drives det på fylkesplan "en utstrakt voksenopplæringsvirksomhet og det blir i nærmeste tid satt igang kurser for en betydelig del interesserte kvinner". "Vikartjenesten og barnevaktformidlingen er også en etat som er godt innarbeidet i distriktet", heter det i den meldingen som bedriften har sendt arbeiderne.

En arbeider vi snakket med sa det slik: "Dette er sendt ut for å berolige oss og gir oss ingen garanti." Han trodde at samtlige ville komme til å besvare spørreskjemaet, for, som han sa: "De har jo vært så lure å få tillitsutvalget med på å utarbeide skjemaet og da virker det jo mer tillitvekkende."

Elektrisk Bureau har også hatt planer om å flytte endel av bedriften ut av Oslo. EB-klubben hadde begrunnet mistanke om at overføringen av delproduksjonen til Billingstad skulle forårsake nedleggelse av produksjonen på Majorstua, Etterstad og Lørenskog. Dette ville ikke arbeiderne finne seg i og på et klubbmøte, der 340 arbeidere deltok, vedtok man overtidsnektelse i alle avdelinger. Denne enhetlige opptreden fra arbeidernes side resulterte i at EB-ledelsen nå alvorlig overveier det alternativ som arbeiderne la fram på det nevnte møte: Flytting til en industritomt på østkanten i Oslo, en tomt skaffet tilveie av arbeiderne sjøl.

Ifølge Jern og Metalls fagblad har man i EB-klubben vært av den oppfatning at flytting av delproduksjonen i høyeste grad er en sak hvor bedriftsdemokratiet kunne gjøre seg gjeldende, noe som også kom til uttrykk på nevnte møte. Blant annet ble det sagt: "Hvis bedriftsdemokratiet skal være slik at det eneste tillitsmannen skal få lov til, er å bestemme fargen på dopapiret, og hvis bedriftsdemokratiet skal resultere i det man opplever på Elektrisk Bureau nå for tiden, så kan vi skrinlegge hele den fine frasen om bedriftsdemokratiet."

Vi for vår del er av den oppfatning at i det kommende "bedriftsdemokrati" vil arbeidernes tillitsmenn få være med på å ta avgjørelser langt utover "dopapirstadiet", men vi er også sikre på at bedriftsherrene ikke vil tillate at det ad "demokratisk" vei blir tatt avgjørelser som går mot bedriftsledelsen. At bedriftsledelsen på EB slo full retrett var ikke av hensyn til bedriftsdemokratiet eller til "arbeidernes blå øyne", men av redsel for konfrontasjon av klassemotsetningene.

Demokrati på arbeidsplassen er ikke annet enn en borgerlig parole, skapt av LO-ledelsen og fagbyråkratene og begjærlig grepet av bedriftseierne som et tjenlig og effektivt redskap i deres kamp mot arbeiderklassen.

Det er viktig å ha for øye at kapitalistenes mål ikke har endret seg gjennom tidene, men nye tider krever nye metoder. Klassesamarbeid (bedriftsdemokrati), som er en av våre dagers metoder, har utelukkende som oppgave å dekke over klassemotsetningene og dermed hindre en tilspisset klassekamp.

Eyvind Viken

Jernarbeiderne ved Aker-konsernet tar initiativ

1 times STREIK MOT MOMS PÅ MATVARER.

Arbeiderne ved bedriftene tilsluttet Akerkonsernet har gjennom sine klubbtilitsmenn tatt initiativ mot den antisosiale skattepolitikken. Momsen blei innført i sin tid som resultatet av et press fra borgerskapet og kapitaleierne for å tilrettelegge skattepolitikken til EEC's formål.

Initiativet fra Akerarbeiderne fortjener full oppslutning fra landets arbeidere. Særlig moms på matvarer har siden den blei innført rammet lønsmottakerne som en ekstra særskatt. Dess mere av inntekten man er tvunget til å forbruke til nødvendige levedidler, dess større andel har staten kunnet trekke inn som sin inntektsandel. I dag utgjør denne særlige "fattigmannsskatt" ca. 4,2 milliarder kroner, - ikke langt unna det skipsrederiene bokføres for som driftsinntekt (uten at det må forveksles med de få millionene de etterlater i skatteinntekter.

Arbeideraksjon mot moms på matvarer er fullt berettiget. Kravet fra tillitsmannsutvalget ved Akerkonsernet vil få støtte fra landets arbeiderklasse.

Aksjon mot moms på matvarer!

Full oppslutning om streikeaksjonen mot dyrtida!

Mens folk her til lands og ellers i "vår del av verden" feiret jul med glitter og sang om fred på jorden, foretok USA 1400 bombetokter over Hanoi og Hai Phong. På 12 dager ble det over et område på størrelse mindre enn Oslo kastet 40 tusen tonn bomber. Hvor intens denne bombingene var kan best illustreres ved å nevne at det over England under hele siste verdenskrig ble sluppet 80 tusen tonn. Hovedmannen bak denne ilddåd, Richard Nixon, eller Tricky Dick som han også kalles, har regjeringen Korvald planer om å invitere til Norge. Dette må ikke skje - norske arbeidere ønsker denne mannen til et langt varmere sted - et sted vi vet eksisterer i herr Korvalds og likesinnes bevissthet.

EYV.

USA - imperialismen "über alles"?

Det ser nesten ut til at USA - fordi de i sin tid utkjempet en frigjøringskamp av nøyaktig samme natur som dem de i dag bekjemper overalt i verden, og først og fremst i Vietnam - fortsatt skal få leve høyt på sitt ry som forbilledlig demokrati og frihetens hjemland. Selv om det i sannhetens navn må sies at de har gjort hva de kunne for å bevise det motsatte, fra utryddelsen av landets opprinnelige innbyggere - indianerne - til folkemordet i Vietnam, en logisk utvikling.

Det er ikke alle land eller nasjoner som er like heldige, f.eks. Norge som kjempet for sin frihet og uavhengighet mot tyskerne under krigen og okkupasjonen og faktisk fikk ry - nesten verdensry - som frihetskjemper, jfr. Roosevelts "Look to Norway" og den internasjonale betegnelsen "quisling" på en landsforræder. Men Norge fikk ikke lenge glede seg over den frihet og uavhengighet de hadde slåss for. Marshall "hjelpen" og NATO gjorde slutt på det. Men de som svek landet da er aldri blitt kalt quislinger. Klimaet var blitt et annet.

Da var Roosevelts Amerika blitt avløst av kremmeren Trumanns Amerika, han med atombomben. Og snart fikk Norge og nordmennene ros fra den kanten som "den beste eleven i NATO-klassen", og er det visst fremdeles.

USA har ganske riktig vært, og er fortsatt, hjemlandet for en bestemt slags frihet; næringslivets frihet, den eneste form for frihet det kapitalistiske borgerskap kan forstå. Det var den friheten det franske borgerskapet erobret i den Store Revolusjonen i 1789, og der finner vi samme fenomen: borgerskapet - etterhvert hele verden over - har dermed sikret seg et alibi, ikke som revolusjonære, gud bevars, men som forkjempere for "borgerrettighetene": frihet, likhet og brorskap. Et alibi som har holdt og holder til å dekke over alle slags fascistiske

tilløp til politistyre som under de Gaulle og nå under Pompidou, og som nok kommer til å flytte med, som nissen på lasset, dersom det borgerlige (gaullistiske) flertallet skulle bli avløst ved valgene i mars av den nye folkefronten bestående av kommunistene, sosialistene og venstre-radikale. Det gjelder nemlig å gå forsiktig fram og "ikke skremme borgerskapet" som en ledende "kommunist" skrev etter tumultene i 1968, som hadde gjort akkurat det. Derfor har hovedoppgaven for det franske kommunistpartiet siden vært å utradere det skremmebildet av bolsjevismen/kommunismen: vildmannen med kniv mellom tennene, som borgerskapet i utstrakt grad hadde greidd å innprente sine velgere, og erstatte det med mannen "med smil mellom tennene", slik gaullistene tennerskjærende betegner Georges Marchais, kommunistenes generalsekretær i dag.

Og Marchais bedyrer at det er ikke tale om å innføre sosialisme, enn si kommunisme, men et mer utbygget demokrati "som en overgang til sosialismen", slik at folket kan få smak på hvordan det er når de selv tar hånd om de verdier det skaper. Men hvor langt vil Fellesmarkedet tillate at folket overtar? I siste instans er jo også NATO der som beskytter av kapitalismen. I 1968 henvendte som kjent de Gaulle seg til NATO-troppenes sjef i Tyskland, general Massu, som senere har forsvart anvendelsen av tortur under krigen i Algerie, og med stor suksess i borgerlige kretser. Den eneste mulige støttespiller i Europa for tre-enigheten kommunist-sosialist-venstreradikale, skal være Willy Brandt...?

Line Dedichen

Stans ved Knaben gruber?

Nyheten om vedtaket fra styret i Knaben Molybdengruver om nedleggelse av driften, er et nytt grellt eksempel på den vilkårlighet arbeidsfolket i dagens Norge utsettes for. Styret - som sikkert ivaretar kapitalinteressene på beste måte, har funnet ut at på lengre sikt vil ikke driften være regningssvarende (man kan ikke vente en prisstigning på molybden i de nærmeste 10 år, ifølge bedriftens prognoser. - (Skulle det være en eventuell slutt på Vietnamkrigen som truer?)

Hva betyr så dette? Betyr det at kapitalistene ikke lenger får noe utbytte av det arbeid og de varer som arbeiderne ved Knaben gruver tilfører samfunnet? Jo visst - men det finnes andre muligheter. Ved å plassere kapital annet steds - ved å investere på andre områder, kan man drive ut enda mere profit av arbeidskraften.

En direktør eller et styre som ikke vurderer mulighetene for maksimal profit av investert kapital er dårlige tjenere for kapitalen, det er klart.

Likevel er det kapitalistiske samfunn vi lever i nødt til å stille seg visse spørsmål. Når de ved sine disposisjoner truer med å ødelegge et lokalt samfunn som Knaben, hva vil da f.eks. de politiske konsekvensene bli når arbeiderne - ikke bare i Knaben - konfronteres med det faktum at de egentlig ingen rettigheter har i det samfunnet de med sitt livs arbeidsinnsats har vært med på å bygge opp? Vil arbeiderklassen bruke eksemplet Knaben gruver til å vurdere de egentlig vettløse forhold de lever under? Vil de avsløre de hykleriske mytene i borgerskapets massemedia om "velferdssamfunnet" og demokratiske rettigheter? Vil de se løgnen bak DNA's 30-årige regjeringsmakts resultater for arbeidsfolket?

Kapitalistene (og staten) vil måtte se i øynene at de blir avløst som rene spekulanter i arbeidskraft (der arbeiderne ene og alene er et middel til profit). De samme kapitalister (og staten) vil måtte innse muligheten av en politisk reisning av denne arbeiderklassen som endog vil komme til å stille krav om full overtaking av bedriftene, avkastninga og fordelinga av arbeidsresultatet.

I kraft av sin stilling som de som skaper verdiene har arbeiderne jo egentlig hånd om selve grunnlaget for såvel sitt eget levebrød som for all kapital, rikdom og for samfunnslivet overhodet. Dersom de organiserer seg politisk kan derfor arbeiderne sette myndighetene stolen for døra og stille sine krav.

For lokalsamfunnet i Knaben burde kravet være klart: Staten

må overta (eller garantere) driften av Knaben gruver. Arbeidsfolket på stedet har oppfylt sin oppgave som "statsborger". De har med sin innsats, personlig og kommunalt, bygget et stykke Norge som de - riktignok feilaktig - trodde sikret deres framtid.

Så seint som i høst åpnet kommunen en ny folkeskole i Knaben til 2,2 millioner kroner, bekostet av de lokale skatteinntekter. Flere har investert i boliger. Nye veier og lokale institusjoner er bekostet, beregnet på varig lokalt samfunnsliv, og med statlig velsignelse.

Dette er resultatet av Knaben-arbeidernes innsats for egen del. Men dette er også det minste av hva arbeidsfolk forventer å bevare når de i det hele tatt vil tjene kapitalens betingelser i gruver og fabrikker!

At Knaben-arbeiderne blir både oppgitte og forbanna over den svindelen de er blitt utsatt for, er klart. Men vil dette føre til solidaritetsaksjoner fra arbeidere ellers i landet? Eller vil de bli overlatt til seg sjøl og til de statlige "arbeidsformidlingskontorer"s transportsystem som en annen vare? Vi vil ikke tro det. Men signalet til en solidaritetsaksjon må komme fra arbeiderne i Knaben. Inspirasjon til en revolusjonær arbeiderkomite i Knaben som rett og slett nekter å forlate gruvene og lokalsamfunnet og organiserer økonomi, forsyninger og fortsatt drift av gruvene, skal komme fra ulike politiske organisasjoner som oss.

Vi er overbevist om at dersom arbeiderne i Knaben gruver iverksetter tiltak imot kapitaleiernes ultimatum, søker støtte i arbeiderklassens solidaritetsfølelse for å stå fast på sin arbeidsplass - overta såvel gruvens som de lokale myndigheter, ut fra arbeiderne og lokalsamfunnets rettferdige sak - da vil det kunne bli en prinsipp sak for arbeidere i hele Norge.

Søte ord fra L.O. og "Aftenposten"s krokodilletårer over Knaben kolonialhandlers synkende omsetning eller folkeskole-elevenes usikre framtid vil ikke hjelpe befolkningen. Men vi er overbevist om at et signal til kamp fra Knaben-arbeiderne vil mobilisere den nødvendige støtte fra Norges arbeiderklasse som i morgen kan stå overfor samme situasjon i andre industrier.

Derfor er vår parole:

Arbeidermakt mot kapitalens framstøt, - organiser kampen uavhengig av lovverket og statens vilkår!

K. Hovden.

Hvorfor seiret det vietnamesiske folket?

av Torbjørn Hystad.

Geneve-konferansen i 1954 anerkjente Vietnams uavhengighet, suverenitet, enhet og territoriale integritet. Men USA-imperialistene brøt Geneve-avtalens bestemmelser, overtok de franske kolonimaktens rolle, opprettet et ytterst brutalt styre i Sør-Vietnam og omdannet det til en koloni og militær base. Ved opprettelsen av Diem-diktaturet ble utsugningen og utbyttingen av hele folket og især av bøndene helt utholdelig og grusom.

I 1960 ble Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront dannet. Den satte opp et 10 punktprogram som hadde som mål å forene hele folket til kamp mot USA-imperialismen og dens lakeier.

Sterkt forkortet går disse 10 punkter ut på følgende: (De er senere blitt utvidet til 12 punkter.)

1. Bygge opp en bred og framskrittssvennlig demokratisk ledelse for Sør-Vietnam.
2. Bygge opp en uavhengig økonomi og forbedre folkets leveforhold.
3. Sette i verk en jordbrukspolitikk, basert på prinsippet "jord til den som dyrker den".
4. Skape en nasjonal demokratisk kultur og et nasjonalt utdannelsesvesen, utvikle vitenskap og teknikk, fremme folkehelsen.
5. Garantere arbeidernes og lønnstakernes interesser og trygge deres leveforhold.
6. Bygge opp Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfronts væpnede styrker for å frigjøre folket og forsvare fedrelandet.
7. Åre de falnes minne, sørge for krigsinvalidene, belønne de soldater og landsmenn som utmerker seg i den nasjonale frigjøringskampen mot angriperen USA-imperialismen.
8. Opprette en sosialforsorg.
9. Likestille menn og kvinner, verne om mødre og barn.
10. Styrke enheten, praktisere likhet og den gjensidige hjelp mellom nasjonaliteter.
11. Respektet religionsfriheten, skape enhet og likestilling mellom de religiøse samfunnene.
12. Hjørteelig motta offiserer og soldater fra marionett-armeen og tjenestemenn i marionett-forvaltningen som har gått over til den rettferdige saks side, behandle humant og hensynsfullt militære krigsfanger.

Disse 12 punkter har frigjøringsfronten også virkelig praktisert.

På basis av denne enhetlige politiske plattform er det etterhvert dannet slagkraftige militære enheter som bygger på prinsippene for den totale folkekrigen.

De væpnede styrker er delt i tre enheter:

1. Sivile motstandsgrupper som omfatter nesten hele befolkningen, og som understøtter de militære frigjøringsstyrker.
2. Lokale geriljastyrker som holder til i junglen, og som er lokalt ledet. Utrustet med håndvåpen og små raketter.
3. Regulære militære avdelinger, som er utrustet med rakett-våpen og andre tunge våpen fra Nord-Vietnam, Kina og Sovjet. (Disse siste kaller USA's massemedia for nord-vietnamesere.)

Ved dannelsen av den Nasjonale Frigjøringsfronten var fire organisasjoner og bare en del av folket med i fronten, men på grunn av den veldige oppslutning dette programmet fikk av massene, sluttet etterhvert flere organisasjoner seg til det. Nå er omlag 30 landsomfattende organisasjoner med i fronten og praktisk talt hele folket kjemper for dets virkeliggjørelse.

Det er på basis av den enhetlige politiske plattform og ved hjelp av disse militære enheter at det vietnamesiske folket har vunnet sine seire.

Det internasjonale proletariat og verdens undertrykte folk og nasjoner har høstet store erfaringer av det vietnamesiske folks kamp for sin frihet.

PRR takker...

40 alliansefrie staters representanter i F.N. hadde nylig et møte og fordømte USA's bombing av Hanoi og Haiphong før jul. Representantene ble enige om senere å holde en konferanse om forholdene i Vietnam.

"Hsinhua" - 13/1-73.

Minister Nguyen Thi Binn henvender seg til de alliansefrie stater.

Nguyen Thi Binn, utenriksminister for den provisoriske revolusjonære regjering i republikken Sør Vietnam, sendte et brev den 10. januar til utenriksministrene i de alliansefrie stater med takk for aktiv støtte til det vietnamesiske folks sak mot USA's aggresjon og for nasjonal frigjøring.

Line Dedichen.

- Den rettidige, sterke og stadige protesten fra store deler av verdensopinionen, sa hun, hadde bidratt til å tvinge Nixon til å gå tilbake til forhandlingsbrodet. Derfor setter den provisoriske revolusjonære regjering særlig pris på initiativet til snarest å sammenkalle en konferanse av alliansefrie stater.

I den alvorlige situasjonen Vietnam nå er i, er en slik konferanse meget påkrevet. Den ville tvinge USA til virkelig å stoppe krigføringa og "vietnamiseringa" i Vietnam, ja hele innblandinga i Sør Vietnam ...

Det ville også være en kraftig demonstrasjon av den tredje verdens solidaritet i kampen for å forsvare hver enkelt nasjons uavhengighet og frihet og deres rett til selvbestemmelse overfor imperialistenes volds- og krigspolitikk.

Brevet slutter med å uttrykke håpet om at "med deres presisjon og sterke stilling innafor blokken av alliansefrie stater vil dere bidra aktivt til at denne konferansen snart kan bli avholdt. For sin del vil den provisoriske revolusjonære regjering i Sør Vietnam gjøre sitt ytterste for å sikre konferansen suksess."

Fredsavtalen for Vietnam

En seier for det vietnamesiske folk i dets kamp for nasjonal og sosial frigjøring.

USA-imperialistene og deres lakeier i og utenfor Indokina måtte innse at en fortsatt åpen og brutal undertrykkelseskrig, i den form vi i det siste har vært vitne til, ikke var en farbar vei uten å møte de største politiske vanskeligheter. Derfor blei avtalen i Paris endelig undertegnet. FNL's og DRV's heroiske innsats, ikke minst under den siste B.52-offensiven fra amerikanerne, måtte gi resultater, - de vant også en hel verdens økende sympati og støtte. USA høstet store nederlag, - folkenes vrede skapte farlige situasjoner for USA's politiske og økonomiske forbindelser i verden, - og den militære motstandskamp økte i styrke og kvalitet både i Vietnam og de øvrige indokinesiske land.

Den seierrike framgang for folkekrigen i Vietnam og de øvrige indokinesiske land, - samt verdensopinionens voksende styrke presset USA-imperialistene på defensiven.

FREDSAVTALEN FOR VIETNAM ER PATVUNGET IMPERIALISTENE AV FOLKETS KREFTER.

Dette er hovedsaka ved den inngåtte fredsavtale.

Vi er imidlertid fullt oppmerksom på at USA-imperialismen og de kapitalistiske krefter som ligger til grunn for utbytting av folkenes arbeid og for militær og politisk undertrykking - på langt nær er såret dødelig eller på noen måte har resignert.

Kjell Hovden.

De er tvunget til å ta et pusterom, - men den kapitalistiske krises iboende motsetninger vil nok igjen drive fram aggressjonsplaner. Men situasjonen nå er gunstigst for de progressive krefter - alle verdens folk til fornyet innsats for å sikre det vietnamesiske folkets nødvendige støtte til politisk og økonomisk frigjøring - i dets bestrebelser til sammenslutning av nord og sør i et forenet Vietnam.

Frigjøringsbevegelsenes militære og politiske kamp i Indokina fortsetter. I Laos, Kambodsja og Thailand sitter fremdeles USA-troppene fast på sine baser. Marionetregimene der baserer seg fremdeles på USA's støtte, mot folkenes interesser. De frykter slike seirer for folkekrigen som i Vietnam og aner at aleine USA's dollars og våpenarsenal ikke lenger kan sikre dem mot folkets revolusjonære krefter.

Disse regimer ligger derfor modent til for sosialimperialistenes intriger og interesser. Vi har merket oss sovjetledernes "diplomatiske" virksomhet hos Lo Nol-regimet i Kambodsja og deres "meklings" virksomhet mellom disse quislinger og deler av motstandsbevegelsen der. Vi håper at vi tar feil, men oppfordrer til årvåkenhet i opinionen.

Nettopp fredsavtalen for Vietnam skulle sikre det vietnamesiske folk kontroll med sin politiske utvikling. Saigon-juntaen gis innenfor avtalens ramme ingen fremtidig eksistensberettigelse eller fremtidsmulighet om de ikke skulle satse på brudd på avtalen med fornyet militær intervensjonsstøtte fra imperialistene.

PRR og FNL's program for fred, demokrati, sosiale rettigheter og nasjonal gjenforening med DRV er i dag det eneste grunnlag som gir fredsavtalen mål og mening.

Det viktigste i avtalen er punkt 1.

"USA og alle andre land vil respektere uavhengigheten, suvereniteten, enheten og den territoriale integritet for Vietnam som definert i Geneve-overenskomsten for Vietnam av 1954."

Dessuten skal USA trekke alt sitt militær-personell tilbake fra Vietnam og er forpliktet til ikke-militær innblanding i Vietnam.

Det er fastsatt en midlertidig demarkasjonslinje mellom DRV og Sør Vietnam som gjelder inntil de politiske forhold legges tilrette i sør for demokratisk gjenforening med nord.

PRR og Saigon-"regjeringen" er i avtalen ikke nevnt med navn og kan ikke juridisk betegne seg som regjering i Sør Vietnam.

Avtalen forutsetter at "de to parter i Sør Vietnam" som det heter, skal forhandle og etablere et samarbeidsorgan som skal tilrettelegge den frie demokratiske politiske prosess som skal innsette demokratisk administrasjon og styre med bl.a. å forberede de valg og folkeavstemninger som til slutt avgjør den endelige sammenslutning av hele den vietnamesiske nasjon i én suveren stat.

PRR og FNL har folkets støtte og vil ikke ha noen interesse av å sabotere disse bestemmelser i avtalen.

Saigon-"regjeringa" har allerede nå, som de folkets fiender de er, fra første dag etter at avtalen inntrådte, vist at de bekjemper avtalen. De stoler på USA-imperialistenes muligheter til igjen å realisere nye skumle planer om ny militærinvasjon i Vietnam.

Saigonjuntaen har til og med vært så åpenbart frekke at de har erklært den internasjonale kontrollkommisjon som skal overvåke fredsavtalen, som ubrukelige, - med andre ord, ingen respekt for avtalen. Avtalen innebærer også garanti fra partene om "å sikre de demokratiske rettigheter for folket: personlig frihet, talefrihet, organisasjonsfrihet, frihet til politisk aktivitet, trosfrihet, bevegelsesfrihet, frihet til å velge oppholdssted, rett og frihet til arbeid, rett til personlig eiendom og rett til yrkes- og næringsvirksomhet." (Sitat fra pkt. 11.)

Saigonjuntaens siste tiltak med portforbud, arrestasjoner, pressesensur, oppløsning av partier og organisasjoner - ennå mens kampen for de fremtidige politiske mål fores - viser deres hensikter, - sabotasje av alle rettigheter folket må og skal oppnå ved avtalen.

Den politiske kamp i Vietnam går nå inn i en ny fase, men fremdeles er garantien for frigjøring, - DRV's konsekvente politiske og militære holdning og PRR og de væpnede frigjøringsstyrkers forsvar for folkets internasjonale anerkjente rettigheter.

Fremdeles er den sterkeste internasjonale støtte for folkene i Indokina:

Internasjonal arbeidersolidaritet i front mot USA-imperialismen og dens lakeier.

Full tilbaketrekking av USA-tropper og oppgivelse av baser i hele Indokina.

Vær på vakt mot sosialimperialistenes intriger som vil splitte folkenes frigjøringsfront.

FULL SEIER FOR DE INDOKINESISKE FOLKS NASJONALE OG SOSIALE FRIGJØRINGSKAMP.

LES OGSÅ

RØDEFANET

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863, Kampen. Oslo 5